

Keviczky Kálmán

(1909–1998)

Az 1940-es évek vége, az 1950-es évek eleje óta különös jelentősége van az ufó-kutatásnak mind a tudományos, mind pedig a laikus érdeklődők köreiben. Ezekben az esztendőkből – kivált 1947-ben és 1952-ben – a korábbinál is gyakrabban láttak az emberek nem azonosított repülő objektumokat, ufókat (*unidentified flying object*) az égen.

Ufókutató szervezetek tucatjai alakultak az egész világon, amelyek az objektív valóság feltárását tűzték zászlajukra. Közülük a legismertebb és legnagyobb rangot kivívott szervezet a New York-i székhelyű ICUFON (*Intercontinental Galactic Spacecraft UFO Research and Analytic Network*), amelynek alapító igazgatója a magyar származású Keviczky Kálmán volt.

Keviczky neve nemzetközi filmes tevékenységével és a földön kívüli élet gondolatának népszerűsítésével világszerte ismertté vált a hasonló gondolkodású emberek közt. Egyike volt a Ludovika Akadémia azon növendékeinek, akik az átlagosnál nagyobb ismertségre tettek szert, öregbítve egykori alma materük hírnevét.

Családi háttér

Keviczky Kálmán Ruttkán (Turóc megyében, a mai Szlovákiában), történelmi család sarjaként született 1909. augusztus 21-én. Édesapja, Keviczky Kálmán (1866–1930) főjegyző, édesanyja, Musza Karolin (1875–1960) a helyi iskolában tanítónő volt.

1919-ben, amikor a Monarchia felbomlása után a család a mai Magyarország területére települt át, előbb Kalocsán az anyai nagyszülőknél találtak menedékre, majd Pesterzsébeten telepedtek le, ahol apja városi tisztviselőként, aljegyzői állásban, míg édesanyja tanítóként helyezkedett el. Iskoláit a kalocsai Érseki Főgimnáziumban kezdte meg, majd 1927-ben a pesterzsébeti Kossuth Lajos Reálgimnáziumban folytatta.

A személyes életút feldolgozásához nagy segítséget nyújt Keviczky Kálmán visszaemlékezése.

„A gyermekkoromra, valamint az elemi és középiskolai éveimre visszatekintve a rajzolásban találtam meg a kedvenc szórakozásomat. Az évek során, 1924-től díjakkal kitüntetve 1927-ben, mint a gimnázium legtehetségesebb tanulója az Országos Középiskolai Tanulók Legjobbainak Rajzversenyén vettem részt. Életem legszebb ajándéka volt az érettségi mellé. Az *Est* című újság 1927. május 28-i számában egy kép is megjelent rólam, amint a rajztábla fölé hajolva alkotok. Rajztanárom rendkívüli tehetségem miatt a Képzőművészeti Akadémiára javasolt, de én akkor még nem tudtam miért, egy ismeretlen érzés növekvő, belső sugallatára a katonai pályát választottam.”

A Ludovika Akadémián

Érettségi után sikeres felvételi vizsgát tett a m. kir. Honvédség akkori egyetlen hivatásos tisztképző intézetébe, a Ludovika Akadémiára. Az akadémiai évek megkezdése előtt kötelezően letöltendő egyéves csapatszolgálatát a hajmáskéri m. kir. 2. tüzérsztály kötelékében teljesítette. A csapatszolgálat letelte után azonban mégsem a Ludovika Akadémiára, hanem a Pécsett újonnan felállított Zrínyi Miklós Akadémiára vonult be. Az intézmény kifelé Közrendészeti Akadémiaként működött, ahol vármőrtiszteket képeztek, de valójában egy rejtett, második tisztképző iskola volt. Itt kezdődött meg Keviczky Kálmán gyalogos tiszti kiképzése. Azonban a magyar tisztképzésben a korszerűsítés érdekében 1931-ben jelentős változások történtek. A Ludovikát két főcsoportra osztották. Az akadémia régi épületében maradt Ludovika I. Főcsoportban a „hagyományos”

fegyvernemek (gyalogság, lovasság, tüzérség) jövődő tisztjeinek képzése folyt. A „modern” műszaki fegyver- és csapatnemek (utász, híradó, gépkocsizó, repülő és folyamőr) tisztjei új generációjának oktatására alakult Ludovika II. Főcsoport a Hűvösvölgyi úton a régi hadapródiskolában kapott helyet. A reform keretében a budapesti és a pécsi tiszti akadémiákat összevonták, így Keviczky Kálmán gyalogos tisztjelöltként a Ludovika I. Főcsoportba került, ahol a Levente Kör nagy hagyományú képzőművészeti szakosztályában, a grafikai munkáktól az olajfestészetig a képzőművészet több ágával próbálkozott. Korán feltűnt új irányzatú festményeivel, karikatúráival. Emellett a Ludovika mozigépésze, kulturális előadásainak egyik szervezője és rendezője volt.

A „szemléltető filmoktatás” kiépítése a két világháború között

A Ludovika Akadémián 1932. augusztus 20-án avatták a hadnaggyá a m. kir. 7. gyalogezred Kiskunfélegyházán állomásozó III. zászlóaljához. Katonai pályája a második világháború végéig töretlenül ívelt felfelé. 1936. november 1-jével főhadnaggyá lépett elő, 1937-től pedig a Budapesten állomásozó m. kir. 2. „József nádor” gyalogezred állományába került mint századparancsnok. A fővárosban nagyobb tere nyílt publikációs, illusztrációs tevékenységének folytatására, miközben szakmai figyelme egyre inkább a filmezés, annak is a kiképzésben a szemléltető alapú oktatási eszközként való felhasználása felé fordult. A Katonai Szemle állandó munkatársaként cikkeivel az audiovizuális szemléltető oktatás modern pedagógiai gyakorlatának előnyeire hívta fel a kiképző tisztikar figyelmét.

Az oktatófilm-szekció addig csak a polgári oktatásban honosodott meg, pontosabban ekkor kezdett kibontakozni, kiteljesedni. Keviczky cikkei is hozzájárultak ahhoz, hogy a honvédség berkein belül is felismerték az oktató- és propagandafilmek jelentőségét a kiképzés és a m. kir. honvédség népszerűsítése terén. A „szemléltető filmoktatás kiépítése érdekében” végzett eredményes munkájáért Keviczky főhadnagy honvédség főparancsnoki dicséretben részesült.

Üttörő tevékenységét rövid időre „megszakították” az 1939–1940-es évek eseményei. A két bécsi döntésnek köszönhetően több, Trianon előtt Magyarországhoz tartozó terület került vissza. Keviczky Kálmán mind a Felvidék, mind pedig az Erdély „visszafoglalására” irányuló hadműveletekben részt vett. Az erdélyi bevonulásban a m. kir. „József Nádor” 2. honvéd gyalogezred ikerezrede, a 32. gyalogezred 1. századának parancsnokaként vett részt. Felelősségteljes

beosztása mellett is jutott ideje a filmezésre. *Erdély visszatér* címmel elkészítette keskenyfilmjét, a hadjárat „dokumentációját”. A filmet 1940 októberének végén katonai körökben mutatták be. Még abban az évben elvégezte a repülőfénykép-kiértékelő tanfolyamot is.

A Magyar Filmiroda Rt. élén

1941-ben és 1942-ben a bécsi Wien-Filmnél, a berlini Universum-Film Aktiengesellschaft (UFA) cégnél, majd a hamburgi Kommerz Filmnél tett tanulmányutat, utóbbinál rendezői oklevelet is szerzett. Katonai témájú kisfilmjeivel segítette a nemzetnevelés és a katonai szolgálat népszerűsítését. 1942. január 20-án nagy sikerű előadást tartott a Magyar Amatőr Filmszövetség tagjainak *Amatőr film és film a honvédség szolgálatában* címmel.

Az 1941. május 1-jével századossá előléptetett Keviczky Kálmánt előljárói „jó szellemi képességekkel rendelkező, víg kedélyű, élénk vérmérsékletű” embernek írták le, akinek kiváló rajzkészsége, művészi hajlamai vannak, emellett jártas a filmszakma technikai kérdéseiben is. Puskásszázd-parancsnokként három értékponttal megfelelőnek minősítették, viszont katonai oktatófilm-rendezőként kiváló osztályzatot kapott. Így nem csoda, ha 1942. július 1-jétől a csapattisztoktól áthelyezték a szakszolgálatos tisztek állománycsoportjába, és vezényelték a vezérkar 2. osztálya különleges alcsoportjához, amely akkoriban többek között propagandafilmek készítésével is foglalkozott. Még 1942-ben „a különleges szolgálat terén” kifejtett munkájáért vezérkar főnöki okirati dicsérő elismerést kapott.

Később a Honvéd Vezérkar 5. (kiképzési) osztályához, majd a nemzetvédelem és propagandaszolgálat irányítására 1943-ban felállított 6. osztályhoz került, amelynek hatáskörébe tartoztak a haditudósító szolgálat, valamint a honvédség film- és fényképügyi. Ez utóbbi alosztály keretében működött önálló előadóként Keviczky Kálmán százados, aki harminc katonai dokumentum-, illetve oktatófilmet készített. Nevéhez fűződik az első magyar honvéd oktatófilm, a *Testnevelés és honvédelem* elkészítése.

1943-ban elkészült a *Határvadászok* és a *Tüzérségünk* ismeretterjesztő filmje, majd a budapesti Tiszti Kaszinóban bemutatták a *Naszádok előre* című alkotását. 1944-ben az állandósuló, folyamatos bombázások miatt kialakult tüzek oltásában tanúsított áldozatos helytállásával is kitüntette magát, amelyet „külön parancsnoki” dicsérettel jutalmaztak. 1944. október 15-én, a nyilas hatalomátvételt

követően Keviczkyt mint „megbízható személyt” kinevezték a Magyar Filmiroda Rt. igazgatójának, ő lett a nyilas filmpropaganda legfőbb felelőse. Ma még tisztázatlan szerepe mellett ebből az időszakból két pozitív tett kapcsolódik Keviczkyhez. A Magyar Filmiroda Rt. 1924-től kezdve gondosan összegyűjtött és rendszerezett filmarchívumát biztosnak vélt helyre, a budafoki borospincébe menekítette. (A sors fintora, hogy a filmgyár kisebb belövésekkel átvészelte az ostromot, de a Budafokra szállított filmanyag teljes egészében megsemmisült.) A második pedig, hogy a technikai berendezések nyugatra szállítását Keviczky és a filmgyár dolgozóinak személyes önfeláldozása mentette meg 1944 végén.

Emigrációban

A második világháború végén Keviczky Ausztrián keresztül Németországba került, ahonnan a nyilasuralom alatti szerepvállalása miatt nem tért vissza Magyarországra. 1946 októberétől már az amerikai erők állományában – mint filmes szakember – szerepelt. Munkája elismeréseként parancsnoka írt személyes ajánló-, elbocsátó levelet számára. Ebben méltatta szakértelmét, elhivatottságát, illetőleg önhibáján kívüli okból történt állásvesztését. Az 1948-tól 1952-ig terjedő időszakban az IRO-YMCA (az ENSZ akkori menekültügyi szervezete) sajtóosztályán filmoperatőrként, fotós szakemberként dolgozott. 1951-ig Münchenben élt. Itt változtatta nevét Colman S. von Keviczkyre, amelyben a „von” tag nemesi származására utal. Innen az IRO-YMCA égisze alatt az Egyesült Államokba vándorolt ki. New Yorkban telepedett le, s 1952 elején megkapta az amerikai állampolgárságot. Dolgozott a filmszakma szinte minden területén. Mindvégig sokat tett az amerikai magyarság érdekében, magyarságát soha nem tagadta meg.

1952. július 27-éről 28-ára virradó éjszaka játszódott le az ufótörténelem egyik legérdekesebb esete, amikor egyes megfigyelések szerint kisebb csoportokban több ufóegység hullámszerűen átvonult Washington fölött, és – ami már kifejezetten szentségtörésnek számított – a Fehér Ház fölött is. Július 29-én John Sanford tábornok egy hevenyészett sajtótájékoztaton azzal kísérte meg megnyugtatóni a felbolydult amerikai közvéleményt, hogy a különös égi jelenségek oka egy szokatlan légköri hőmérsékleti változás volt. A magyarázatot persze nagyon sokan nem hitték el.

Keviczky érdeklődését is felkeltették a fejlemények. Szakmailag jól képzett katonai lévén hivatása volt a katonai hírközlés, a sajtó és propaganda, és igen jól tájékozott volt film- és fotótechnikai vonalon is. Szakmai gyakorlata és ismeretei

alapján úgy vélte az ufőjelenségekről készült fényképekről: azok nem hamisítványok, ellenkezőleg, nagyon is valódiak, és egyértelműen – földi technológiai ismereteinkkel meg nem magyarázható módon közlekedő – űrhajók. Arra következtetett, hogy Sanford tábornok mellébeszélésének valószínűleg az az oka, hogy a Pentagon és a légierő restellte bevallani, hogy az égi látogatókkal szemben teljesen tehetetlenek. Keviczky Kálmán véleménye szerint az űr- és az atomkorszak küszöbén valami egészen különös dolog vette kezdetét: az emberiséget állandó megfigyelés alá helyezte egyfajta galaktikus űrhatalom, amelynek talán nem egészen lehetett ínyére mindaz, amit mi művelni kezdtünk. Nevezetesen: ostoba módon végveszélybe sodorjuk a galaxis legvonzóbb élő bolygóját, a Földet.

Ez az elgondolás meghatározta Keviczky további pályafutását. Azonnal hozzálátott, hogy megkeresse azokat, akik hasonló következtetésekre jutottak. Csakhamar a Donald E. Keyhoe őrnagy által működtetett Légi jelenségek nemzeti vizsgálóbizottságába (*National Investigation Committee on Aerial Phenomena*, NICP) tagja lett. Szorgalmasan gyűjteni kezdte a sokak által ufőjelenségekként értelmezett légköri eseményekre vonatkozó adatokat, és kiépítette az információcsere nemzetközi rendszerét is. Magas szintű katonai kommunikációs, valamint fotótechnikai ismeretei segítségével – úgyszólván minden szabad idejét különös hobbjának szentelve – adatok ezreit tanulmányozta át (egyres vélemények szerint ő rendelkezett a világon a legnagyobb polgári kézben lévő dokumentumgyűjteménnyel).

Ettől kezdve szabadidejében fokozott érdeklődéssel a jelenség tanulmányozásába fogott. 1953-ban feladta alkalmazotti elfoglaltságait, vállalkozásba kezdett, Highlight Photo and Publishing Company néven fényképüzletet és labort nyitott New Yorkban, a többmilliósvilágváros német–magyar negyedében. A környékbeliek hamar megkedvelték a kitűnő szakembert. Az amerikai magyarság életéről dokumentumfilmeket, riportfotókat készített. 1956-ban *Magyar Képes Magazin* címmel lapkiadásba fogott. A fotós cég természetesen más kiadóknak is szívesen dolgozott, jó együttműködést ápol például a *Hírünk a nagyvilágban* című folyóirattal.

Az 1956-os forradalom és az azt követő események tragikus hírei mélyen megérintették Keviczkyt, és cselekvésre késztették. 1956. november 18-án emigráns barátaival történelmi tettet hajtott végre. Martonffy István mérnök vezetésével, eléggé kalandos úton hét méter hosszú és három méter széles, magyar nemzetiszínű lobogót függesztettek az amerikai nemzeti lobogó mellé, és a „Stop Genocide, Save Hungary!” feliratot feszítették ki a New York-i Szabadság-szobor talapzatára. Az amerikai sajtó napokig cikkezett az eseményről. Keviczky

Kálmán helyszínen készített filmje és a fia által készített fotók pedig elnyerték az UPA (*United Press Association*) Nemzetközi Hírügynökség Média-díját.

Munkájának és az ufójelenség tanulmányozásának szentelte minden idejét és energiáját. Azon a véleményen volt, hogy az amerikai kormány és katonai vezetés a média segítségével manipulálja a közvéleményt, azaz az intergalaktikus űrhajók (ufók) egyre sűrűsödő látogatásait valójában eltussolja vagy bagatellizálja. Elgondolásait, véleményét publikációk formájában tárta a nagyközönség elé.

Egy évvel később felszámolta fotós cégét, és az Egyesült Nemzetek Szervezetének sajtóosztályán helyezkedett el mint film- és fotótechnikus. Kihasználva a beosztásával járó előnyöket, mint az ENSZ-titkárság munkatörzsének tagja szabadidejében az irattárak mélyén a sokak által ufójelenségként értelmezett eseményekről beszámoló okmányok után kutatott.

Az intergalaktikus űrjárművekkel kapcsolatos elképzeléseit igyekezett minél szélesebb körben ismertetni, bár eleinte egyáltalán nem volt könnyű dolga. Előadásain sokan megmosolyogták, sőt akadt, aki kigúnyolta. Az emberek nem értették meg azt az alapvetését, hogy a hatalom a saját tehetetlenségét, döbbenetét és riadalmát leplezni akarván, megkísérelte hosszú éveken keresztül félrevezetni a közvéleményt. Ezért harcot indított a közvélemény jobb, megbízhatóbb informálásáért, azért, hogy a hatalom birtoklói a kozmikus valóságról rendelkezésükre álló ismereteket ne titkolhassák el.

Keviczky – az ENSZ sajtóosztályának munkatársaként – az általa összegyűjtött dokumentumok alapján egy memorandumot szerkesztett, amelyet az akkori főtitkárnak, U Thantnak terjesztett fel. Az adatok áttanulmányozása után a főtitkár megbízta őt az ENSZ első azonosítatlan repülő járművek projektjének (*United Nations – Unidentified Flying Object Project*, UN-UFO-Project) kidolgozásával. E tervzetnek talán az a legfontosabb javaslata, hogy az ufótevékenységet kezeljék úgy, mint nemzetközi biztonsági problémát, és az ufóerők tevékenységét helyezték nemzetközi megfigyelés alá. Továbbá szó volt a memorandumban egy kapcsolatfelvételi központ létesítéséről is. A tervzetben Keviczky azt indítványozta, hogy minden földi katonai erőnél rendeljék el az azonnali „tűzet szüntess”-t! Azt is javasolta, hogy a Föld körül egy olyan, 550 mérföld vastagságú övezetet jelöljenek ki, amely fölött közvetlenül az ENSZ gyakorol ellenőrzést.

A várt jóváhagyások helyett Keviczkyt azonnal elbocsátották állásából, és az ufókérdés tanulmányozását a coloradói egyetemre bízta. Az ufókérdéssel kapcsolatos javaslataiért Keviczky az Egyesült Államok „tudományos

feketelistájára” került. Ez a körülmény elzárta előle a siker útját. Nyugdíjba vonulásáig mint fotótechnikus dolgozott.

1966-ban, miután az ENSZ-nél elindított kezdeményezését zátonyra futtatták, megalapította az Interkontinentális UFO galaktikus űrhajó kutatás és -elemző hálózatot (*Intercontinental UFO Galactic Spacecraft Research and Analytic Network*, ICUFON). Célkitűzéseivel több úfókutató szervezet és magánszemély, neves szakember azonosult. A politikai és diplomáciai élet több résztvevője is a támogatásáról biztosította. Tagjai között találjuk Hermann Oberthet, a rakétatudományok atyját. A szervezet létszáma gyorsan nőtt, hamarosan több kontinensre is kiterjedt, mígnem az egész világot behálózta. Innentől kezdve memorandumaival „bombázta” a kormányokat és az ENSZ-t.

Több évtizedes fotótechnikai gyakorlata segítségével ufőfelvételek százait analizálta. Ezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a nagyhatalmak titkolózása ufőügyben amolyan burkolt készülődés egy kozmikus konfliktus kirobbantására. Márpedig egy ilyen összecsapás végveszélybe sodorhatja az emberiséget, hiszen az UFO-erők tudása, technológiája és hadfelszerelése nagy valószínűséggel fölötte áll a földi technikáknak. Megállapítása szerint az ufonauták állandó megfigyelés alatt tartják bolygónkat, ezért nem túl valószínű, hogy bármely nagyhatalom képes lenne kozmikus katonai készülődéseit tartósan és sikeresen eltitkolni.

Keviczky ezzel az elmélettel s ennek nyílt hangoztatásával igen sok kellemtelenséget zúdított magára.

1966. május 10-én javaslatával gazdagította az Egyesült Államok és a Szovjetunió akkoriban az ENSZ elé benyújtott űrtörvényjavaslatát. A javaslatot az ő módosításával fogadták be, azonban az előterjesztett indítványt az ENSZ már nem fogadta el. Keviczkynek más fórumokon kellett harcát folytatni.

1967. november 3–6. között az NSZK-beli Mainzban rendezték meg a 7. nemzetközi ufőkongresszust. Ezen a tanácskozáson huszonnégy nemzet ezeröttszáz résztvevővel képviseltette magát. Az elfogadott határozatot – Mainz UFO Rezolúció – százharminchét ország vezetőinek küldték meg. A kongresszus óriási sikere sem tudta megakadályozni a különböző országok hatásait abban, hogy a Keviczky által beterjesztett dokumentumok széles körű publikálását megakadályozzák, a szenzációs bejelentéseket elhallgassák.

Keviczky az 1960-as évek közepétől élete végéig folyamatosan próbálkozott azzal, hogy a nemzetközi szervezetek és a nemzeti kormányok, elsősorban az Egyesült Államok politikai és katonai vezetésének figyelmét felkeltse

az intergalaktikus erőkkal való békés együttélésre, és megnyerje őket egy lényegesen nyitabb és differenciáltabb ufópolitikának. Kezdeményezései nem jártak sikerrel.

A kormányzatok elutasító politikája azonban nem szegte kedvét a nemzetközi hírvé vált ufológusnak. Korát meghazudtoló frissességgel kutatta az ufókérdés megoldásának lehetőségét. Kongresszusok, konferenciák tucatjain vett részt, amelyek többségén kezdeményezésére nagy jelentőségű memorandumok, felhívások születtek.

Keviczky Kálmánnal foglalkoztak a magyar állambiztonsági szolgálatok is. Neve először 1966-ban bukkant fel egy, az amerikai magyar emigrációval foglalkozó dossziében. A vizsgálat során megállapították, hogy a „repülő csészealjak fanatikusává vált”, ezért már nem dolgozik az ENSZ-nél. „Ahogy az ENSZ-nél nem vették komolyan a csészealjelmélettel, úgy az másutt sem várható, tehát hírszerző lehetőségeket nem tud szerezni magának. Javaslom ügyét zárjuk le.”

Keviczky Kálmán a háborút követően rokonlátogatás céljából először 1970-ben utazott Magyarországra. Utazását felhasználva a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége (MTESZ) keretében működő sci-fi klubban előadást tartott intergalaktikus kutatásainak eredményeiről. Az itt szerzett ismerősei meghívására – kimondottan előadások tartása céljából – legközelebb 1975-ben jött haza. Érkezése és magánlakásokon tartott előadásai felkeltették a magyar kémelhárítás kíváncsiságát. Különösen az, hogy „ráirányította a jelenlévők figyelmét a katonai és ipari gócpontokra, hogy elsősorban ott észlelhetnek UFO-nyomot”. Ez alapján az USA javára folytatott hírszerző tevékenységgel gyanúsították, amit a feltételezés szerint az ufópropaganda mögé rejtett el. A vizsgálat során azonban megállapították, hogy „a látóköreinkbe került személyeknél katonai adatgyűjtést, vizuális felderítést vagy erre való törekvést nem észleltünk. Tevékenységüket nyíltan folytatják, abban konspirációra való magatartást nem tapasztaltunk, törvénybe ütköző cselekedetet nem követtek el.” Keviczky Kálmánról pedig az alábbi vélemény alakult ki:

„Az általa felfújt és hajszolt UFO-problémával magának egyes nemzetközi szerveknél elismerést, tekintélyt akar szerezni, ezen fáradozik. Önmagát meg nem értett zseninek, az UFO-kutatás úttörőjének tartja, ennek az ügynek a megszállottja. [...] A leírtak alapján az a véleményünk, hogy Columbus [Keviczky fedőneve – P. S.] és körének tevékenysége nem ellenséges célzatú, illetve ezek nem ítélték meg úgy, mintha tevékenységük mögött valamelyik hírszerző szerv állna.”

Ezek alapján 1976. szeptember 21-én az ügyet a magyar állambiztonsági szervek részéről lezárták.

1992-ben Keviczky Kálmán részt vett a budapesti ludovikás világtalálkozóon. Ez alkalommal előadásokat is tartott, több újság- és rádióriport készült vele, sőt a Honvédelmi Minisztériumban is fogadták, ahol szintén beszámolt kutatásairól.

Keviczky Kálmán magyarországi látogatásai során két alkalommal kérte a magyar honvédelmi minisztereket, hogy elismerve több évtizedes katonapolitikai, szakértői munkáját, az intergalaktikus űrkutatás elfogadtatásában végzett tevékenységét, léptessék elő ezredessé. Bár a háború befejezése miatt elmaradt őrnagyi előléptetését 1992-ben elismerték, kérésének nem tettek eleget.

Keviczky Kálmán 1998-ban hosszan betegeskedett, kórházba került, de töretlenül írta cikkeit, leveleit, és koordinálta az ICUFON-t. Májustól egy ENSZ elé kerülő ufőmemorandumon dolgozott, amelynek befejezését már nem érthette meg.

1998. július 27-én, New Yorkban a betegség végleg legyőzte.

Irodalom

Keviczky Kálmán: *Intergalaktikus jövő*. Budapest, Kornétás Kiadó, 1996.

Keviczky Kálmán: *Az ufőprobléma*. Kondoros, KOFUA, 1997.

Kovárczy István: *UFO, emberiség, ICUFON*. Malmö, (k. n.), 1989.

Miskolci László: *Magyar UFO akták. Magyarország ufőtörténelme*. Budapest, Angyali Menedék, 2020.

Források

ÁBTL (3.1.5. 0-16223; 3.1.2. M-39817; 3.1.6 P-391; 3.2.5. 0-8-073/5, 6, 7.